

II

Co jsem v osmnácti dělával na břehu tohoto jezera v těchto proslulých lázních? Nic. Bydlel jsem v rodinném penzionu Tilleuls na bulváru Carabacel. Mohl jsem si býval vybrat pokoj ve městě, ale já jsem radši pobýval v kopcích, kousek od Windsoru, Hermitage a Alhambry, jejichž přepych a rozbujele zahrady mne dodávaly klidu. Umíral jsem totiž strachem. Pocit, kterého jsem se už nikdy nezbavil. Tenkrát byl ale o dost prudší a iracionálnější. Opustil jsem Paříž s myšlenkou, že tam pro lidi jako jsem já už není bezpečno. Vládla tam nepříjemná policejní nálada. Až příliš mnoho razií na můj vkus. Vybuchovaly bomby. Chtěl bych vše časově zařadit, a protože nejlepšími záchytnými body jsou války, o jakou válku vlastně šlo? O tu alžírskou, na začátku šedesátých let, kdy se tou dobou lidé proháněli v kabrioletu Renault Florida a ženy se neuměly oblékat. A muži také ne. Já jsem se bál, ještě víc než dneska a toto místo jsem si zvolil za útočiště, protože se nachází pět kilometrů od Švýcarska. Při sebemenším ohrožení stačilo překonat jezero. Ve své naivitě jsem si myslel, že čím blíže Švýcarsku budu, tím bude stoupat šance tomu uniknout. To jsem ale ještě nevěděl, že Švýcarsko neexistuje.

Sezóna začínala 15. června. Pak následovaly gala a oslavy. Večere *Ambasadorů* v Casinu. Koncertní turné Georgese Ulmera. Tři představení *Écoutez bien Messieurs*. Ohňostroj na 14. července z golfového hřiště Chavoires, *Ballets du marquis de Cuevas* a spoustu dalších událostí, které by se mi vybavily, kdybych měl v ruce tehdejší program informační kanceláře. Nechal jsem si ho a určitě bych ho našel vložený mezi stránkami jedné z knih, které jsem ten rok četl. Které asi? Bylo nádherné počasí a stálí návštěvníci předpovídali slunečno až do října.

Stylově propracované, plynulé, stavba vět pěkná. Poznámky nejsou zásadní chyby.

Velmi dobrý překlad.